

plačila več vzeti niti krajeerja. Tolovaja sta iz tega spoznala, da ga ne bosta mogla dolgo obdržati, kajti Peter je imel še nekaj vere in preveč vesti za njuna tolovajska dela. Necega dne mu torej obljubita, da ga popolnem odpustita, ako jima samo jedno delo pomaga še izvršiti. To hočeta čez mesec dni izpeljati in potem za zmirom iz tega kraja oditi. Oh, kako je Peter v svojem sreči želel, da bi užé ta mesec bil prikraji! In uboga mati, uboga hčerka! kako ste obe dan za dnevom molile pred podobo matere božje na Gori za izpreobrnenje zapeljanega Petra.

(Konec prihodnjic.)

Dober in pobožen otrok.

Evo me zopet pri vas, ljubi moji otroci, da vam nekaj povem. Danes vam hočem povedati, kar sem nedavno sam doživel, a vi me lepo in pazno poslušajte.

Pretečene božične praznike sem šel obiskat svojega starega znanca, gosp. okrajnega sodnika. To vam je plemenita duša, dober kakor dan v letu, ter nij še nikoli razžalil kakega človeka. Vsi ga hvalijo in spoštujejo kakor poštenega uradnika, a on živi srečno in zadovoljno s svojo soprogo in jedino hčerko Emico. Emica je zalo dekletce z lepimi rumenimi lasci. Jedva (komaj) šest let stara, in čujte, kaj mi sta njena roditelja pripovedovala o njej.

„Ne morem se desti Bogu zahvaliti,“ pripoveduje mi njeni oče, „da mi je dal tako milo in dobro dete. A ne misli si, dragi prijatelj, da se hočem hvaliti, ali ti znabiti kaj tacega povedati, kar bi ne bila resnica. Ne! Jaz sem videl užé mnogo otrok imovitih in siromašnih roditeljev, ali po pravici ti povem, tako dobrega in pobožnega deteta, kakor je moja Emica, nijsem videl še nikjer. — Večkrat me prime za roko ter me pelje k oknu. Tú mi pokaže lepo jasno nebo in veličastno solnce ter mi reče: „glejte! vse to je ustvaril vsemogočni Bog. Kako zeló nas dobri Bog ljubi, da je ves svet s tolikimi krasotami za nas uboge ljudi ustvaril! Zatorej moramo tudi mi, dobremu Bogu hvaležni biti in ga čez vse ljubiti. Kaj ne, oče, tudi mi pridemo jedenkrat k njemu v sveta nebesa, ako bodemo užé tukaj na zemlji njegovi dobri otroci.“ — To me vselej gane do solz, reče okrajni sodnik, ter s solzami v očéh poljubim svojo dobro hčerko, hvalèč dobrega Boga na tolikem daru.“

„In kadar zazvoni angeljsko česčenje bodi si opóludne ali zvečera,“ povzame mati besedo, „vselej moja draga Emica poklekne, pokriža se in s povzdignjenima rokama izmoli „oče naš“ in „česčeno si Marijo“. Takisto dela tudi zjutraj in zvečera, predno gre spat. Zvečera moli tudi molitevco k svojemu „angelju váruhu“ razven drugih svojih navadnih molitvic. Potem stopi k očetu in k meni, poljubi vsacemu roko, želí nama „lehko noč“ in otide v posteljo, kjer takój lepo in mirno zaspi.“

Čudil sem se, ko sem vse to slišal, in zdelo se mi je skoraj neverjetno. Ali ko ostanem nekoliko dni pri svojem starem znancu, prepričal sem se, da je vse to živa resnica, kar mi sta oče in mati pripovedovala. Zatorej tudi rad verjamem, da bo Emica danes ali jutri srečna, ker je tako pridna in pobožna, a ravno take otroke Bog ljubi in jih vsak dober človek rad ima. Ako želite, da bodete tudi vi jedenkrat srečni, ljubi otroci, posnemajte Emico v njenih čednostih, in jaz naj bodem kriv, ako se bodete kedaj kesali.

R. H.